

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9CoCsp/22/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124392919
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vargová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:6124392919.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vargovej (sudkyne spravodajkyne) a členov senátu JUDr. Jozefa Šuleka a JUDr. Jany Kotrčovej, v spore žalobcu: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO 36 234 176, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., IČO: 47 234 679 so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, proti žalovanému: A. B., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom C. XXX, XXX XX C., štátny občan SR, v konaní o zaplatenie 5.807,35 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 46Csp/3/2025-71 zo dňa 02.06.2025, takto

rozhodol:

Rozsudok prvoinštančného súdu **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému vo vzťahu k žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol, žalovanému vo vzťahu k žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Z vykonaného dokazovania mal okresný súd za preukázané a nesporné, že medzi žalobcom ako spoločnosťou a žalovaným ako klientom bola dňa 13.9.2019 uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom úvere – revolvingový úver č. 6909035691. Predmetom zmluvy bolo financovanie motorového vozidla značky Land Rover RANGE ROVER u predajcu AUTOCENTRUM AAA AUTO a.s.. Na tento účel bol žalovanému poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 6000,- Eur. Klient bol povinný poskytnutý úver vrátiť, zaplatiť dohodnuté úroky a poplatky a plniť ďalšie povinnosti dohodnuté v zmluve. Úver bol poskytnutý vo výške pri ročnej úrokovej sadzbe 29,90 % p.a., RPMN predstavovala 34,4 %. Žalovaný sa zaviazal úver splatiť v 84 mesačných splátkach po 171,- eur. Splatnosť mesačnej splátky bola 20. deň v mesiaci. Celková čiastka úveru bola určená v sume 6971,76 eur. Zároveň bola uzavretá poisťovacia zmluva a poisťné stanovené 8,9 % z pravidelnej mesačnej splátky. V prejednávanej veci okresný súd vyhodnotil zmluvu ako zmluvu spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ju uzatváral žalobca ako dodávateľ a žalovaný ako spotrebiteľ, pričom obsah zmlúv bol daný žalobcom bez možnosti žalovanej privodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Okresný súd mal za to, že tým, že na daný právny vzťah bol použitý režim Obchodného zákonníka, došlo by k znevýhodneniu postavenia žalovaného ako spotrebiteľa v danom právnom vzťahu. Zmluva uzavretá medzi stranami sporu je teda podľa súdu prvej inštancie spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. V takom prípade je potrebné na predmetnú zmluvu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. Pre spotrebiteľskú

zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné, a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou.

3. Žalobca v podanej žalobe tvrdil, že žalovaný uhradil celkovo sumu 10721,26 Eur pri výške čerpania úveru 7568,24 Eur. Zo žalobcom predloženého výpisu čerpania splátok a úhrad (č.l. 32) vyplýva, že žalovaný čerpal titulom úveru sumu 7568,24 Eur a uhradil celkovo 10.721,26 Eur. Z poslednej výzvy pred začatím vymáhania zo dňa 22.6.2024 (č.l. 29) vyplýva, že žalobca vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy 445,- Eur a poplatku za upomienky vo výške 12,- Eur do 15 dní od doručenia výzvy a žalovaného poučil o možnosti zosplatenia úveru. Dlžná suma predstavovala nezaplatené úroky 378,56 Eur, poistenie 30,44 Eur a zmluvné pokuty vo výške 36,- Eur. Z obsahu výzvy nevyplýva, s ktorou splátkou bol žalovaný v omeškaní. Výzva bola doručovaná žalovanému dňa 26.6.2024, čo vyplýva z podacieho hárku (č.l. 29 rub). Následne výzvou zo dňa 30.7.2024 (č.l. 30 rub) žalobca v dôsledku omeškania s úhradou záväzkov, vyplývajúcich z úveru číslo 6909035691 vyzval žalovaného k splateniu celého úveru čerpaného na základe tejto zmluvy vo výške 6600,89 Eur, a to do 15 dní od spisania výzvy. Z obsahu listiny pre okresný súd vyplývalo, že žalobca zosplatnil úver k 30.7.2024 a poučil žalovaného o následkoch nezaplatenia dlžnej sumy. Na poštovú prepravu odovzdal žalobca výzvu adresovanú žalovanému dňa 31.7.2024 (č.l. 31).

4. K otázke platnosti zosplatenia pohľadávky okresný súd konštatoval, že žalobca súdu netvrdil a nepreukázal splnenie povinnosti podľa § 53 ods. 9 OZ, t.j. kedy sa reálne žalovaný dostal do omeškania a či uplynula doba troch mesiacov omeškania so zaplatením splátky a tiež netvrdil ani nepreukázal, že žalovaného súčasne upozornil v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Žalobca si teda nesplnil svoju povinnosť výslovne preukázať, že žalovaného upozornil na možnosť zosplatenia úveru v lehote nie kratšej ako 15 dní, pretože až následne mohol úver zosplatiť. Zároveň žalobca neuviedol a nepreukázal, pre nesplnenie ktorej splátky úver zosplatnil. Predčasné zosplatenie spotrebiteľského úveru je právom veriteľa a uvedené je v prípade spotrebiteľského vzťahu za splnenia podmienok v § 53 ods. 9 OZ. Práve z dôvodu, že sa jedná o právo veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru (toto môže využiť podľa vlastného uváženia ku ktorejkoľvek omeškanej splátke za splnenia podmienok § 53 ods. 9 OZ), je potrebné konkretizovať, ku ktorej omeškanej splátke využíva svoje právo predčasného zosplatenia úveru. Preto z jednostranného právneho úkonu veriteľa by malo byť zrejmé splnenie podmienok v citovanom ustanovení. V zmysle § 53 ods. 9 OZ vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru musí predchádzať upozornenie spotrebiteľa, t.j. jednostranný právny úkon veriteľa adresovaný dlžníkovi, ktorým sa oznamuje, že na základe ich dohody uplatní svoje právo podľa § 565 OZ, pretože dlžník je v omeškaní so zaplatením splátky. Z obsahu tohto úkonu musí byť zrejmé splnenie zákonných podmienok - uplatnenia režimu § 53 ods. 9 OZ, ako aj výslovné upozornenie spotrebiteľa na vykonanie práva veriteľa podľa § 565 OZ. Zo znenia ust. § 53 ods. 9 OZ vyplýva požiadavka určenia omeškanej splátky, ktorej sa uplatňované právo veriteľa podľa § 565 OZ týka, t. j., že dlžník nesplatil niektorú svoju splátku. Účelom tohto ustanovenia je dať spotrebiteľovi ešte poslednú možnosť k splateniu dlhu pred tým, ako dodávateľ využije svoje právo na zosplatenie celého dlhu. Právny úkon je určitý len vtedy, keď nie je vnútorne rozporný jeho obsah, alebo keď prípadný rozpor možno odstrániť výkladom, pričom výklad nemôže dopĺňať právny úkon. Taký právny úkon, ktorým obchodná spoločnosť D., a.s. zosplatnila celý úver (teda predčasné zosplatenie), z ktorého nebolo ani s prihliadnutím na ostatné žalobcom produkované listiny zrejmé, pre ktorú konkrétnu nezaplatenú splátku bol úveru zosplatený, okresný súd potom posúdil ako neurčitý právny úkon a s poukazom na ustanovenie § 37 Občianskeho zákonníka pre jeho neurčitosť aj neplatný právny úkon. Právny úkon je určitý len vtedy, keď nie je vnútorne rozporný jeho obsah, alebo keď prípadný rozpor možno odstrániť výkladom, pričom výklad nemôže dopĺňať právny úkon. Určitosť, čo do identifikácie omeškanej splátky, je podstatná aj pre vyhodnotenie dodržania lehôt, ako tieto vyplývajú z § 53 ods. 9 OZ a s ohľadom na určenie, kedy sa stáva zročný celý dlh naraz. Navyiac, ani v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti sa neuvádza, pre ktorú nesplnenú splátku veriteľ žiada o zaplatenie celej pohľadávky podľa § 565 OZ, uvádza sa len, že v dôsledku omeškania s

úhradou záväzkov z úverovej zmluvy žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru vrátane príslušenstva so zostatkom 24.567,77 EUR. Žalovaný nemal možnosť vyhnúť sa predčasnému zosplatneniu úveru zaplatením omeškanej splátky, nakoľko nemal vedomosť o tom, ktorá splátka je tá, pre ktorú sa veriteľ rozhodol uplatniť svoje právo na predčasné zosplatnenie úveru. Súd prvej inštancie zároveň poukazuje na špecifické okolnosti prejednávanej veci: Výzvou zo dňa 22.6.2024 vyzval žalobca žalovaného na úhradu dlžnej sumy bez špecifikácie splátky, pre ktorú následne úver zosplatnil. Z obsahu výzvy pre súd prvej inštancie vyplývalo, že dlžné úhrady je žalovaný povinný zaplatiť do 15 dní od doručenia výzvy, pričom doručenie výzvy žalobca nepreukázal. Následne žalobca úver zosplatnil k 30.7.2024. Žalobca využil možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, ktoré však súd prvej inštancie posúdil ako neplatné pre nedodržanie zákonom stanovených podmienok práve z dôvodu neuvedenia splátky, pre ktorú úver zosplatnil. Tento údaj je podstatný v zmysle § 53 ods. 9 OZ predovšetkým na účely posúdenia toho, či žalovaný ako spotrebiteľ mal vedomosť a prípadne mohol dlžnú splátku (pre ktorej neuhradenie žalobca úver zosplatnil) skutočne v stanovenej lehote aj uhradiť.

5. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 52 ods. 1, § 53 ods. 9, § 565, Občianskeho zákonníka, § 497 Obchodného zákonníka, § 2 písm. a) a b), § 9 ods. 1, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1, § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

6. Na základe vykonaného dokazovania, ako aj právneho posúdenia sporu dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca si v konaní uplatňuje nároky titulom zosplatnenej pohľadávky, pričom súd prvej inštancie uviedol, že pohľadávka žalobcu voči žalovanému nebola zosplatnená platne. Nakoľko si žalobca v konaní uplatnil nárok z titulu (neplatne) zosplatnenej pohľadávky, súd prvej inštancie ho v celom rozsahu zamietol. Nakoľko súd prvej inštancie vyhodnotil zosplatnenie úveru ako neplatné, neskúmal splnenie náležitosti zmluvy o úvere podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. ani splnenie povinnosti žalobcu skúmať bonitu žalovaného v čase uzavretia zmluvy.

7. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca a to z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm., f) a písm. h) CSP. Podľa názoru odvolateľa výzva na zaplatenie dlžnej sumy ako aj list zo dňa 30.7.2024 označený ako výzva k splateniu celého úveru obsahujú všetky náležitosti predpísané zákonom a nemôže tak ísť o neplatný právny úkon. Žalobcovi nie je zrejme na základe akého právneho ustanovenia alebo výkladu súd požaduje od žalobcu, aby vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ uvádzal nad rámec zákona dodatočnú náležitosť, a to konkrétnu nezaplatenú splátku, pre ktorú má veriteľ v úmysle vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky. Takáto obsahová náležitosť listín nevyplýva zo žiadneho zákonného ustanovenia, preto ju ani nie je možné spravodlivo od žalobcu vyžadovať. Žalobca svojím postupom neporušil žiadne zákonné ustanovenie a preto nemôže byť zo strany súdu sankcionovaný pri domáhaní sa svojho práva na zaplatenie dlžnej sumy. Podmienkou zosplatnenia je len omeškanie so zaplatením splátky viac ako tri mesiace za súčasného upozornenia spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní. Z obsahu právneho úkonu vyplýva, že žalovaný bol upozornený na možnosť žiadať zaplatenie celej pohľadávky z úveru, a teda boli splnené náležitosti výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ. Žalovaný, v ktorého dispozícii bolo plnenie povinností z úverovej zmluvy, tak mal objektívnu vedomosť o omeškaní s platením úverových splátok čo do počtu a ich výšky. Porušenie povinnosti dlžníka z úverovej zmluvy nemôže byť vykladané na ťarchu veriteľa. Žalobca má za to, že žiadnym zákonným ustanovením nie je upravená forma ani náležitosti výzvy pred zosplatnením. Z dikcie § 53 ods. 9 OZ vyplýva pre obsah tohto právneho úkonu povinná náležitosť, že spotrebiteľ musí byť upozornený na uplatnenie práva veriteľa požadovať splatnosť celej pohľadávky. Žiadne ďalšie povinné náležitosti toto ustanovenie nevyžaduje. Ustanovenie § 565 OZ rovnako neobsahuje žiadnu dodatočnú špecifikáciu týkajúcu sa splátky, s ktorou musí byť spotrebiteľ v omeškaní. Uvedené potvrdzuje aj tá skutočnosť, že ani ustanovenie § 53 ods. 10 v znení účinnom od 01.11.2024 neuvádza povinnosť žalobcu uvádzať vo výzve na vrátenie splátok, s ktorými je spotrebiteľ v omeškaní, konkrétne splátky, resp. špeciálne jednu splátku, ale len sumu splátok, s ktorými je spotrebiteľ v omeškaní. Žalobca na podporu svojich argumentov poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43CoCsp/18/2023-228 zo dňa 08.05.2023, Krajského súdu v Nitre v rozsudku sp. zn. 12CoCsp/25/2021 zo dňa 08.02.2022, Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 19CoCsp/13/2022 zo dňa 28.09.2022.

8. Predpokladom určitosti právneho úkonu je označenie jeho predmetu takým spôsobom, aby ho bolo možné nezameniteľne rozpoznať od iných predmetov. Výzva na zaplatenie dlžnej sumy a Výzva k splateniu celého úveru obsahovali všetky zákonom požadované náležitosti. Je zrejme, že išlo o podania zo strany žalobcu, keďže obidve výzvy obsahovali odtlačok pečiatky s informačnými údajmi žalobcu,

adresované žalovanému, ktorý v nich bol označený uvedením mena a adresy. Predmetné výzvy takisto obsahovali číslo úverovej zmluvy a výpočet dlžnej sumy. Vo výzve na zaplatenie dlžnej sumy bol žalovaný výslovne upozornený, že v prípade ak dlžnú sumu neuhradí ani do 15 dní od doručenia tejto výzvy, žalobca bude požadovať okamžité jednorazové vrátenie celého úveru. Žalovaný si ich tak nemohol zameniť za iné úkony a nemohla vzniknúť žiadna nejasnosť ohľadom ich obsahu a účelu. Preskúvanie určitosti prejavu vôle je potrebné posudzovať s princípom prednosti platnosti právneho úkonu pred jeho neplatnosťou a len v prípade, ak zmysel prejavu vôle nebol určiteľný ani jeho výkladom, je možné označiť taký právny úkon za neplatný. V tomto prípade súd podľa názoru žalobcu nesprávne posúdil platnosť týchto úkonov. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozhodnutie Ústavného Súdu SR, I. ÚS 640/2014. Žalobca ďalej vo svojom odvolaní uviedol, že jednou zo zásad súkromného práva je zásada pacta sunt servanda. V tomto prípade súd nerozporoval, že žalovaný riadne a včas neplnil svoje povinnosti, ktoré mu vyplývajú zo zmluvy. Súd by preto nemal nad rámec zákona vyhľadávať dôvody neurčitosti právnych úkonov zo strany žalobcu, o to viac keď tieto dôvody nemajú žiadnu oporu v litere zákona. K uvedenému dodal, že aj ochrana spotrebiteľov musí mať určité hranice a nemôže dochádzať pri sporoch s nimi k ich bezhraničnej ochrane bez ohľadu na platné právo. Každý spotrebiteľ sám prejavil záujem uzatvoriť úverovú zmluvu a využiť na základe nej poskytnuté finančné prostriedky, je preto maximálne neudržateľným vytvárať hypotetické „porušenia“ zákona. Záverom dal žalobca do pozornosti aj stanovisko bývalého podpredsedu Ústavného súdu Slovenskej republiky JUDr. Milana L'alíka v Náleze zo dňa 24. 10. 2013, sp. zn. I. ÚS 547/2012. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a zaviazal žalovaného, aby zaplatil žalobcovi do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku sumu 5.807,35 Eur s príslušenstvom a nahradil trovy konania v rozsahu 100 %.

9. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

10. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala subjektívne legitimovaná strana sporu (§ 359 CSP), v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 379 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

11. Po oboznámení sa s odôvodnením odvolaním napadnutého rozhodnutia, ako aj rozhodnutiu predchádzajúceho konania, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na vydanie rozhodnutia, na základe vykonaných dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia konajúceho súdu prvej inštancie, a preto naň v podrobnostiach poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

12. Vo vzťahu k námietke odvolateľa, že súd nesprávne posúdil platnosť úkonov žalobcu odvolací súd uvádza, že podľa § 37 ods. 1 OZ právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný. Sankcia neplatnosti právneho úkonu sa viaže k požiadavkám prejavu vôle, ktorý je neurčitý, ak je nejasný jeho obsah, teda, keď sa konajúcejmu nepodarilo obsah vôle jednoznačným spôsobom stanoviť. Záver o neurčitosti právneho úkonu predpokladá, že ani jeho výkladom nemožno dospieť k spoľahlivému poznaniu, čo chcel účastník prejsť. V zmysle Občianskeho zákonníka je teda potrebné právny úkon považovať za určitý a zrozumiteľný, ak je z neho zrejmé, kto tento právny úkon robil a čo je jeho predmetom, pričom tento predmet musí byť definovaný tak, aby nemohlo dôjsť k zámene za veci podobného druhu. Keď je obsah právneho úkonu zaznamenaný písomne, určitosť prejavu vôle je daná obsahom listiny, na ktorej je zaznamenaný. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne potrebné vychádzať prvotne z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov. Účelom ust. § 53 ods. 9 OZ je ochrana spotrebiteľa, a teda bol to úmysel zákonodarcu, keď v prípade spotrebiteľských zmlúv, pri využití dodávateľom právo mimoriadnej splatnosti úveru upravil omeškanie spotrebiteľa tak, že uvedené omeškanie musí trvať minimálne 3 mesiace a dodávateľ môže zosplatiť mimoriadne úver najskôr po uplynutí 3 mesiacov omeškania. Z toho dôvodu musí dodávateľ jednostranný právny úkon - výzvu na zaplatenie omeškanej výzvy oznámiť spotrebiteľovi určitým spôsobom, aby tento konkrétne mal vedomosť, ku ktorej pohľadávke mieni následne dodávateľ zosplatiť celý úver v prípade, že uvedenú splátku spotrebiteľ v dodatočne stanovenej lehote neuhradí. Nie je teda pravdou, že by súd

prvej inštancie vyhľadával dôvody neurčitosti právnych úkonov a teda ani žalobcove poukazovanie na rozhodnutie Ústavného súdu SR, I. ÚS 640/2014 v tomto kontexte nie je relevantné.

13. Vo vzťahu k nestotožneniu sa žalobcu s právnym záverom súdu, v zmysle ktorého je vo výzve podľa § 565 OZ potrebné špecifikovať, s ktorou splátkou je žalovaný v omeškaní, odvolací súd zdôrazňuje, že ak má byť naplnený účel ustanovenia § 53 ods. 9 OZ, ktorého podstatou je vytvorenie možnosti pre spotrebiteľa predísť eventualite predčasného zosplatnenia jeho dlhu (a tým vyvolanej strate výhody splátok), a to tak, že zaplatí konkrétnu splátku, s ktorou je v omeškaní viac ako 3 mesiace, je z uvedeného možno vyvodiť jediný akceptovateľný záver, a to nevyhnutnosť presnej, nezameniteľnej identifikácie (vo výzve) splátky, na ktorú sa viažu tak zásadné právne účinky, akými sú nástup mimoriadneho zosplatnenia a začiatok plynutia premlčacej doby. Určenie konkrétnej splátky je o to viac nevyhnutné, že predčasné zosplatnenie je právom veriteľa, nie jeho povinnosťou, a je na jeho uvážení, či a pre ktorú omeškanú splátku (za súčasného naplnenia zákonných podmienok v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 OZ) sa rozhodne toto svoje právo využiť. Na záver k uvedenej námietke odvolací súd konštatuje, že nakoľko právo na zosplatnenie môže veriteľ využiť najneskôr do splatnosti nasledujúcej splátky, tvrdenie žalobcu, že označenie konkrétnej splátky, ku ktorej sa viaže uplatnenie tohto práva, je nadbytočné, stráca akýkoľvek logický základ. Spornosť, resp. nejasnosť v týchto otázkach (určenia rozhodného momentu) je totiž v zjavnom rozpore s princípom právnej istoty na strane spotrebiteľa.

14. Nemôže preto obstať odvolateľovo bagatelizovanie vymedzenia konkrétnej splátky, pre ktorú má dôjsť k zosplatneniu. Takýto výklad by totiž skutočne oslaboval možnosť dlžníka odvrátiť zosplatnenie a následné postúpenie pohľadávky. Nadväzne je zodpovedajúce účelu zákona od veriteľa požadovať, aby dotknutá výzva obsahovala presné uvedenie splátky, od ktorej sa mimoriadne zosplatnenie odvíja. Inak výzva na zaplatenie nie je dostatočne kvalifikovaná, na základe čoho jej nie je možné priznať relevanciu vo vzťahu k splneniu podmienok podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z.

15. K argumentácii žalobcu o predimenzovanej ochrane spotrebiteľa v súvislosti s ktorou poukázal na Nález Ústavného súdu, I. ÚS 547/2012 (odlišné stanovisko JUDr. Milana L'alíka) odvolací súd uvádza, že okrem toho, že je súd povinný vychádzať z doslovného znenia právneho predpisu, je tiež povinný v zmysle Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 171/05 z 27.2.2008 prihliadať aj na účel zákona. Odvolací súd zdôrazňuje, že § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ je prejavom právnej ochrany dlžníka ako slabšej strany v spotrebiteľských sporoch. Samotným cieľom zákonodarcu bolo zamedziť zneužívaniu predčasnej splatnosti pohľadávky v režime § 565 OZ, ktorý bol sám osebe ustanovený pomerne prísne, zákonodarca v čl. I novelizačnom bode 5 zákona č. 379/2008 Z.z., ktorým sa novelizoval Občiansky zákonník, zaviedol predmetné ustanovenie, ktorého osobitnú úpravu a nevyhnutnosť jej prijatia z vecného hľadiska odôvodnil nasledovne: „Úprava straty výhody splátok v spotrebiteľských veciach podľa § 565 Občianskeho zákonníka vytvára v praxi nepríjemné situácie“. Predmetná zmluva uzavretá medzi stranami sporu je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Nie je teda pravdou, že by súd prvej inštancie žalovanému poskytol určitú predimenzovanú ochranu, ale okresný súd postupoval v súlade s vnútroštátnym právnym poriadkom ako aj medzinárodnými záväzkami, ktoré slúžia na ochranu práv spotrebiteľov.

16. V tomto prípade pri ochrane dlžníka stanovenej zákonom ide práve o to, aby dlžník mal možnosť odvrátiť zosplatnenie celého úveru uhradením konkrétnej splátky. Preto je aj odvolací súd toho názoru, že je potrebné špecifikovať konkrétnu splátku, pre ktorú sa má úver zosplatniť, aby mohol spotrebiteľ tento účinok uhradením takto určenej splátky odvrátiť.

17. Na konštatovanom závere nič nemenia odvolateľom označené rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43CoCsp/18/2023-228 zo dňa 08.05.2023, Krajského súdu v Nitre v rozsudku sp. zn. 12CoCsp/25/2021 zo dňa 08.02.2022, a Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 19CoCsp/13/2022 zo dňa 28.09.2022. Odhliadnuc od ojedinelosti tam prezentovaného záveru, označené rozhodnutie neponúkajú žiadne presvedčivé vysvetlenie (okrem konštatovania, že explicitne táto povinnosť zo zákona veriteľovi nevyplýva), prečo konkretizácia určujúcej splátky postráda právnu relevanciu (ktorá vyplýva z vyššie rozoberaných hľadísk), resp. neobsahuje úvahu spôsobilú vyvrátiť doterajšiu aplikačnú prax súdov, ktorá pre účely ustálenia rozhodného momentu (pre beh premlčacej doby, resp. pre zosplatnenie) vychádza z konkrétnej splátky. V závere odvolací súd konštatuje, že odvolateľom citované rozhodnutia iných

krajských súdov nie sú pre súdy konajúce v prejednávanom prípade záväzné (§ 193, eventuálne § 455 CSP). Zároveň nepredstavujú ani ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít v zmysle článku 2 ods. 2 základných princípov CSP.

18. V kontexte so žalobcom uvádzanou apeláciou na právo na spravodlivý proces odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. IV.ÚS 252/2004 zo dňa 31.08.2004), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. I.ÚS 50/2004 zo dňa 03.03.2004). Do obsahu základného práva podľa ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (uznesenia Ústavného súdu SR spis. zn. II. ÚS 3/1997 zo dňa 19.03.1997 a spis. zn. II. ÚS 251/2003 zo dňa 17.12.2003). Skutočnosť, že sa žalobca s vysloveným právnym názorom súdu prvej inštancie, ako aj jeho skutkovými závermi nestotožnil, nemôže teda založiť záver o inej vade konania (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP), či porušení práva žalobcu na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP). Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, o akom žalobcom uplatnenom nároku súd prvej inštancie konal, ako tento nárok právne kvalifikoval a na podklade akých dôvodov žalovaný nárok žalobcovi nepriznal a žalobu zamietol. Skutočnosť, že sa žalobca s týmto posúdením nestotožnil, nemôže viesť k záveru o porušení jeho práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP).

19. Nakoľko odvolacie námietky vymedzené žalobcom, ktorými je odvolací súd viazaný, neboli dôvodné a odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), v meritórnej/preskúmvanej časti napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

20. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, a preto by mu patrila náhrada trov konania, nakoľko mu však v konaní žiadne trovy nevznikli, odvolací súd mu náhradu trov konania nepriznal.

21. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
 - b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
 - c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
 - d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
 - e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
 - f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.
- (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)